

IK BEN UIT HET VOORPORTAAL VAN ZWAAN ONTSNAPT EN HEB DE DEUR VAN HAAR HUISJE OPEN GEKREGEN!

Het slot gaat open en het lawaai verdwijnt. Jacob haalt opgelucht adem.

'Gelukkig, ze zijn niet naar binnen geglipt.'

Ook de duisternis verdwijnt. In plaats daarvan zie ik het huis van Zwaan halverwege een berghelling. Dat is apart. Het bruin van het hout loopt over in het bruin van de aarde als de zon erop schijnt. Er is een steiger vlakbij. Daar staat Zwaan te wachten.

Er zijn talloze weggetjes die alle kanten opgaan, mooie weggetjes, waarover je altijd zou willen blijven lopen. Het ruikt er naar vers gebakken brood. Het ruikt er naar thuis. Ik krijg zin om hier voor altijd te blijven.

We lopen naar de steiger.

Ik weet nog niet hoe het huis van Zwaan er vanbinnen uitziet, maar ik ben er eigenlijk zeker van dat het lijkt op die huisjes waar oma's in films in wonen, en waar altijd warme chocolademelk, versgebakken taart en knisperende lakens zijn. En waar het nooit koud is. Een huis om in te lachen, te spelen en plezier te hebben.

We komen bij de steiger.

Zwaan verwelkomt ons met een glimlach. Daarna kijkt ze naar Jacob en haar gezichtsuitdrukking verandert. Jacob rent naar haar toe en ze voeren een verhit gesprek. Zwaan maakt een gebaar om Jacob het zwijgen op te leggen. Zij is zo klein en hij zo groot, maar hij houdt zijn mond.

Zwaan praat verder. Ik weet niet waarover, ik weet alleen dat Jacob en Zwaan vanuit hun ooghoeken naar me kijken. Ze praten vast over me, over wat ze met me aan moeten.

'Lia, Cheeta en ik moeten weg. Het spijt me heel erg. Ga mijn huis maar binnen...'

'Dat meen je niet!'

'Sorry hoor, maar ik heb er genoeg van.'

Zwaan kijkt me verbaasd aan. Jacob lijkt geschrokken.

'Ik verzet geen stap meer totdat jullie me vertellen wat er aan de hand is. En als jullie haast hebben, des te beter, dan zou ik maar snel beginnen.'

Ze kijken elkaar aan. Ze kijken naar mij en ten slotte neemt Zwaan een beslissing.

'Lia, we hebben je nodig. De Broederschap van de Sleutel heeft je nodig. Onze broederschap is een cirkel, die gevormd wordt door zes deuren die ons beschermen tegen aanvallen van buitenaf. Als de cirkel gesloten is, vormen de deuren één geheel. Al onze krachten komen samen en worden zes keer zo groot. Maar als er een opening is, kan de cirkel zich niet sluiten en blijft er een lege plek waar ooit een deur was. Dan ontsnapt een groot deel van onze krachten en dat verzwakt ons heel erg. Als het niet lukt om de cirkel te sluiten, kunnen we ons niet verdedigen. Begrijp je?'

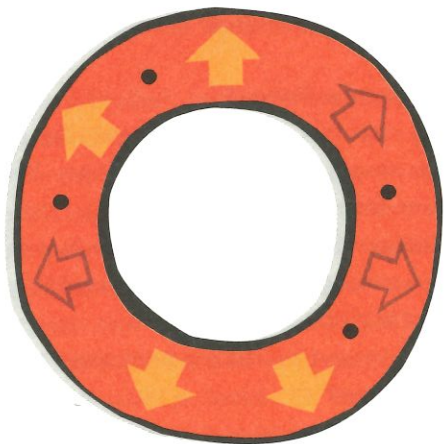
'Ik begrijp het. Maar wie achtervolgt ons en waarom?'

'Cheeta, ga jij maar vast. Ik kom er zo aan,' zegt Zwaan tegen Jacob.

'Wacht niet te lang,' zegt hij.

Jacob verdwijnt in de richting van het huis van Zwaan, maar voordat hij gaat, geeft hij me een armband.

'Die zal je nodig hebben.'

Zwaan vertelt verder.

'Er zijn mensen die liever niet hebben dat de Broederschap van de Sleutel zo sterk is. We wisten dat je krachten zouden groeien naarmate je meer zou leren, en dat andere groepen deuropeners je dan misschien zouden vinden. Maar je bent erg sterk, Lia, en we zijn bang dat ze je al hebben gevonden. Als dat zo is, zullen ze proberen te voorkomen dat je de tests doorstaat en dan kan de Broederschap van de Sleutel haar cirkel niet sluiten.'

'En waarom willen ze niet dat de Broederschap van de Sleutel sterker wordt?'

'Het is de taak van de broederschap om herinneringen en geheimen te bewaren. Wij zijn de bewakers van de privacy en de vrijheid.'

Zwaan pakt me bij mijn hand en we rennen naar haar huis.

De deur staat nog open, zoals Jacob hem heeft achtergelaten, en we gaan naar binnen. Als ik het niet zo druk had met het verwerken van wat Zwaan me net verteld heeft, zou ik nu opscheppen over mijn intuïtie. Want haar huis is precies zoals ik gezegd had dat het zou zijn: enorm knus, geurend naar droge bladeren, hardhout, dekens en warme chocolademelk.

Zwaan loopt resoluut verder. Maar ik ben niet langer bereid haar blindelings te volgen.

'Waar gaan we naartoe, Zwaan?'

'Je moet terug naar het huis van Cheeta. Daar ben je binnengekomen en daar moet je ook weer naar buiten. Je kunt er nergens anders uit. Vergeet dat alsjeblieft niet.'

Ik kijk naar Zwaan, die voor me loopt, en ik vraag me af wie er achter dat masker schuilgaat. Ik heb haar zoveel te vragen dat ik niet weet waar ik moet beginnen.

'En waarom zou iemand zich willen bemoeien met de herinneringen van andere mensen?'

'Meen je dat nou? Kun je je niet voorstellen wat er gebeurt als iemand je herinneringen verandert en je geheimen steelt? Dan zou je niet meer zijn wie je bent.'

Ik geloof dat ik het begin te begrijpen. Een wereld waarin mensen denken wat een paar andere mensen willen dat ze denken. De rillingen lopen over mijn rug. Achterin zie ik een trap die lijkt op de trap in het huis van Jacob.

'Lia, er zijn mensen die hun krachten voor hun eigen doelen gebruiken. Ze gaan de gedachtehuisjes van machtige mensen binnen en zien hun geheimen. Stel je eens voor wat ze daarmee kunnen doen. Sommigen hebben er alles voor over om dat voor elkaar te krijgen.'

Ik kijk op mijn horloge. Het is al laat.

Ik ben niet iemand die er zomaar vandoor gaat, maar dit is veel ernstiger dan ik had gedacht. Ik moet de antwoorden op een rijtje zetten. Ik loop ze door.

Antwoord 1: Ze hebben me nodig als zesde lid van de Broederschap van de Sleutel om de cirkel te sluiten. Wie ontbreekt er?

Antwoord 2: Sommigen willen voorkomen dat ik de test doorsta om ervoor te zorgen dat de broederschap zwakker wordt.

Antwoord 3: Er zijn mensen die geheimen stelen en herinneringen veranderen.

Antwoord 4: Ze gebruiken dat om mensen te laten denken wat zij willen dat ze denken.

Mijn hoofd draait op volle toeren.

'Hoe kan het dat ze me niet eerder gevonden hebben, Zwaan? Ik ga al heel lang de gedachtehuisjes van andere mensen binnen, maar...'

'Omdat je krachten zich nog niet ontwikkeld hadden, ze waren minimaal. Daarom hebben de quantum's je niet gevonden. Maar naarmate je meer leert, word je sterker. En hoe sterker je wordt, hoe meer sporen je zult achterlaten, en vroeg of laat zullen de quantum's contact met je zoeken.'

'Zijn de quantum's degenen die een einde willen maken aan de broederschap?'

'Niet allemaal, het zijn er maar een paar. Kom op, Lia. We kunnen nu niet verder praten, we hebben geen tijd te verliezen.'

Ik ren achter haar aan de trap af die volgens mij naar de hal met de deuren leidt.

We dalen steeds verder de houten trap af waar geen einde aan lijkt te komen. Zwaan is in zichzelf gekeerd: haar rug is gespannen, haar vuisten zijn gebald. Haar lichaam is klein maar straalt een enorme kracht en vastberadenheid uit.

'Waar is het zesde lid van de broederschap? Wat is er met hem of haar gebeurd?'

De vragen kwamen zomaar uit mijn mond gerold. Ik heb niet eens gemerkt dat ik ze stelde. Zwaan blijft abrupt staan.

'Niet nu, Lia, niet nu.'

We gaan de hal met de deuren van Zwaan binnen.

En ik houd mijn mond. Iets diep in mijn binnenste zegt me dat ik haar moet volgen, dat ik haar moet vertrouwen.

Er zijn een heleboel deuren. Sommige herken ik, andere zijn nieuw voor mij. Ik zie de rode deur die ik ook naast die van Jacob heb gezien. Die deur intrigeert me. Aan de rechterkant is nog een citroengele deur.

Zwaan pakt mijn hand en neemt afscheid. Ze zegt dat ik alleen verder moet, dat ik moet vertrekken zoals ik gekomen ben, dat ik alleen naar buiten kan door de uitgang in het huis van Cheeta.

‘En je hoeft niet bang te zijn, Lia. Hij wacht op je in het voorportaal om je te beschermen. Je hebt geluk, hij is een van de besten.’

Ze glimlacht naar me en vertrekt. En die glimlach heeft iets spot-tends. Ik vind het helemaal niet grappig.

Ik ben doodmoe en de tijd gaat te snel. De deur van Jacob zit natuurlijk dicht.

Ik moet hem meteen openmaken.

M
U
I
E
J

Als je de letters opdeelt met behulp van de pijlen op de armband, vind je twee woorden.